

Sygn. akt III AUa 176/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Naze

SSA Iwona Szybka

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Sztuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 października 2015 r. w Ł.

sprawy **R. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o prawo do emerytury

na skutek apelacji R. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 11 grudnia 2014 r. sygn. akt V U 5278/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 176/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 maja 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił R. S. prawa do emerytury z uwagi na brak 15- letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Od powyższej decyzji wnioskodawca, reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł odwołanie wnosząc o jej zmianę, zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 6 listopada 1978 roku do 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A. w B. na stanowisku mechanika w kanałach.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny i zważył co następuje.

R. S., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 8 maja 2014 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca jako członek otwartego funduszu emerytalnego wniósł o przekazanie zgromadzonych na rachunku środków za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa, na dzień 1 stycznia 1999 r. miał okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 28 lat 3 miesiące i 6 dni, w tym 27 lat 9 miesięcy i 7 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 29 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy odmówił wnioskodawcy zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu pracy od dnia 6 listopada 1978 roku do 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A.

w B.. W wystawionym w dniu 28 kwietnia 2004 roku świadectwie pracy wskazano, iż spornym okresie tj. od 6 listopada 1978 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku R. S. wykonywał prace na stanowisku tokarza. Przedsiębiorstwo (...) S.A. prowadziło działalność o profilu budowlanym, posiadało również własny tabor samochodowy, składający się ze sprzętu ciężkiego, średniego, jak i lekkiego tj: spycharki, koparki, ciągniki, kafary, N., Stary, pojazdy gąsienicowe, ale także samochody osobowe, łącznie w liczbie ok.30. W całym spornym okresie wnioskodawca zajmował się ich naprawą. Wnioskodawca pracował przy naprawie zarówno sprzętu ciężkiego, średniego jak i samochodów osobowych. W Przedsiębiorstwie wydzielone były dwa Oddziały: jeden do obsługi sprzętu ciężkiego i drugi, gdzie naprawiano samochody osobowe. Oddziały te znajdowały się na osobnych halach i różniły się wielkością. Wnioskodawca był tzw. „mechanikiem dochodzącym” tj. pracował zamiennie na obu halach, dokonując na nich napraw, jak i innych czynności z tym związanych. Wnioskodawca zajmował się naprawą mostów, silników, zwojnic, gąsienic, podzespołów, skrzyni biegów itp. Wymontowywania zepsutych części wnioskodawca dokonywał w kanale. W zakładzie było 5 kanałów: jeden na zewnątrz zakładu oraz cztery wewnątrz. Po wymontowaniu części w kanale, wnioskodawca zabierał ją na warsztat, gdzie musiał ją umyć, a następnie dokonywał naprawy, czy regeneracji. Czynności naprawcze poza kanałem zajmowały wnioskodawcy od pół godziny do nawet 5 godzin (np. w przypadku naprawy gąsienic). Zdarzało się także, że wnioskodawca dokonywał napraw na dworze, leżąc na betonie. W ramach czynności naprawczych, posiadając do tego kwalifikacje (książeczka spawacza) wnioskodawca spawał. Montowanie naprawionych części miało miejsce w kanale. Kiedy była potrzeba wnioskodawca zajmował się również obsługą tokarki. Przedsiębiorstwo (...) w B. nie wystawiło wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Wskazując na treść art. 32 ust. 1 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zważył, że wnioskodawca, przy spełnieniu przesłanki ogólnego stażu pracy, wymaganego wieku emerytalnego, złożenia wniosku o świadczenie i nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, na 1 stycznia 1999 roku nie wykazał, by spełnił przesłankę wykonywania pracy w warunkach szczególnych w ilości co najmniej 15 lat. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. zakwestionował szczególne warunki pracy wnioskodawcy w okresie zatrudnienia od 6 listopada 1978 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) w B. podnosząc, iż ubezpieczony nie dysponował świadectwem pracy w szczególnych warunkach, a stanowisko pracy, na którym pracował, nie jest wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. Bezsprzeczny był sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach rentowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę. Sąd Okręgowy wskazał, iż zarówno zeznający w sprawie świadkowie J. C. (1), J. W., jak i sam wnioskodawca szczegółowo opisali, na czym polegała praca wnioskodawcy, jaki był zakres jego obowiązków. Z zeznań tych wynika ponad wszelką wątpliwość, że wnioskodawca wykonywał faktycznie pracował w kanałach remontowych, gdzie dokonywał napraw, ale także poza nimi. Sam R. S. szczerze zeznał, że czynności takie jak wymontowanie czy ponowne zamontowanie części miało miejsce w kanale, ale już czynności naprawcze oraz dodatkowe tj. np. mycie wymontowanych części, odbywały się poza nim, co zajmowało wnioskodawcy czasami pół godziny, ale i 5 godzin poza kanałem. Do jego obowiązków należały wszystkie prace naprawcze a tych nie wykonuje się tylko i wyłącznie w kanałach remontowych. Ponadto zarówno wnioskodawca, jak i świadkowie zeznali, że oprócz czynności naprawczych wnioskodawca wykonywał inne czynności z tym związane: mycie, spawanie, obsługa tokarki oraz inne. Tymczasem z zestawienia § 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest tylko taka praca, która jest świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. W orzecznictwie przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97 - OSNP 1998/21/638). Praca mechanika jest pracą w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A działem XIV poz. 16 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., ale tylko wówczas, gdy jest wykonywana w kanałach remontowych. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w B. nie wykonywał prac w kanałach

remontowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Oprócz bowiem prac w kanałach remontowych, które szkodliwie wpływały na jego zdrowie, wykonywał także inne drobne prace naprawcze poza kanałami remontowymi, które takiego wpływu nie miały. Powyższe ustalenia wykluczają możliwość zaliczenia całego wnioskowanego okresu do prac w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony materiał dowodowy daje podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Z tych też względów brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczności, które w ocenie Sądu zostały już wyjaśnione. Sąd bowiem nie jest obowiązany do uwzględnienia wniosku dowodowego strony, tak by mogła udowodnić korzystną dla siebie tezę (por. wyrok SN z dnia 29.03.1997r., II UKN 45/97, OSNAPiUS z 1998r., nr 1, poz. 24). Reasumując, skoro wnioskodawca nie wykazał, aby pracował w warunkach szczególnych przez wymagany okres, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

W apelacji pełnomocnik ubezpieczonego zaskarżył ten wyrok w całości, zarzucając naruszenie:

I. przepisów postępowania cywilnego tj. art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy dowolnej, jednostronnej i niepełnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji przyjęcie, że ubezpieczony nie udowodnił, iż wykonywał pracę w szczególnych warunkach w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

II. przepisów prawa materialnego tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez oddalenie odwołania ubezpieczonego, i uznanie, że nie wykonywał on pracy w warunkach szczególnych w spornym okresie zatrudnienia, a tym samym nie spełnia wymogu 15 lat stażu pracy w szczególnych warunkach w szczególnym charakterze, co skutkuje oddaleniem jego odwołania.

III. nierozpatrzenie istoty sprawy i pominięcie okoliczności, iż oprócz pracy w kanałach remontowych w spornym okresie zatrudnienia, wykonywał on również pracę spawacza, która odpowiada stanowisku wymienionemu w wykazie A, dział XIV poz. 12 - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze - Dz. U. z 1983 r. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.)

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy od organu rentowego kosztów postępowania według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny uznał, iż zaskarżony wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady swobodnej ich oceny i w oparciu o zasadnie przyjęty stan faktyczny sprawy prawidłowo zastosował konkretnie przywołane przepisy prawa materialnego. Sąd Apelacyjny podzielił więc ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i przyjął je za własne. Podzielił również rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

Zgodnie z treścią art. 184 cyt. wyżej ustawy, ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, tj. po ukończeniu 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy – na dzień 1 stycznia 1999r. osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn.

zm.) – 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, to jest 25 lat. W myśl § 2 w/w rozporządzenia okresy pracy uzasadniające prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego to okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywana jest stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Zauważyć należy, że przewidziane w art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009r., poz. 1227 – tekst jednolity ze zm.) prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym niż powszechnie przyjęty stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 cyt. ustawy emerytalnej, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób ścisły i gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo.

Zasadniczą zatem przesłanką warunkującą nabycie prawa do wcześniejszej emerytury jest udowodnienie co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, co następuje przede wszystkim przez świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, przy czym należy mieć na uwadze, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych, jak każdy dokument nieurzędowy w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., podlega kontroli zarówno co do prawidłowości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej.

W niniejszej sprawie wnioskodawca nie przedstawił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy wystawionym przez pracodawcę w dniu 28.04.2004r. wskazano, iż wnioskodawca zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A. w B. w okresie od 6.11.1978r. do 28.04.2004r. we wskazanym okresie nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach (świadectwo pracy k- 13 akt ZUS). Fakt wykonywania pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu cyt. wyżej przepisów w spornym okresie odwołujący wykazywał poprzez dowody z zeznania świadków jak też własne zeznania.

Odnosząc się do podnoszonych w apelacji zarzutów natury procesowej, które mają bezpośredni wpływ na prawidłowość dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych i w konsekwencji wyprowadzonych z ustaleń tych wniosków ocenić należy je jako nieuzasadnione.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nie zasługuje na uwzględnienie. Stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c., sąd dokonuje swobodnej oceny dowodów i ocenia ich wiarygodność stosownie do własnego przekonania. Jednocześnie powinien dokonać wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy tej ostatniej czynności, Sąd jest zobligowany uwzględnić wszystkie dowody przeprowadzone w postępowaniu, jak też uwzględnić wszelkie okoliczności towarzyszące ich przeprowadzaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2002 r., IV KKN 1218/00). Granice swobodnej oceny dowodów winny być wyznaczone wymogami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. W myśl powyższych dyrektyw, Sąd pierwszej instancji rozważa w sposób racjonalny i wszechstronny materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych, a wiążącą ich moc i wiarygodność odnosi do pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r. w sprawie II UK 685/98). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. To, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca faktycznie wykonywał prace w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 6.11.1978r. do 31.12.1998r. co w konsekwencji powoduje, iż nie spełnił on warunku koniecznego legitymowania się 15- letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny co do zasady zgadza się z argumentami apelacji, że rzeczą niemożliwą jest, aby prace wskazane w wykazie A dział XIV poz. 16 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) tj. prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, aby

mogły być zaliczone do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach miałyby być wykonywane bez żadnych przerw w kanale, i że tylko tak wykonywana praca może być zaliczona do szczególnych warunków.

Jednakże w niniejszej sprawie istotne są poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia, iż praca wnioskodawcy, posiadającego angaż wskazujący stanowisko pracy tokarz-ślusarz, wykonywana w spornym okresie w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A. w B. polegała na dokonywaniu napraw pojazdów zarówno w kanale remontowym jak i poza nim, w zależności od konkretnego przypadku. A naprawy dokonywane poza kanałem remontowym w żadnym razie nie miały charakteru czynności uzupełniających, powiązanych funkcjonalnie z naprawą dokonywaną w kanale remontowym, były to bowiem samodzielne naprawy samochodów dokonywane poza kanałem remontowym jak też inne zlecane prace. Jak ustalił Sąd Okręgowy wnioskodawca zajmował się naprawą mostów, silników, zwojnic, gąsienic, podzespołów, skrzyni biegów itp. W kanale wnioskodawca dokonywał wymontowywania zepsutych części, po wymontowaniu części zabierał je na warsztat, gdzie musiał je umyć, a następnie dokonywał naprawy, czy regeneracji. Czynności naprawcze poza kanałem zajmowały wnioskodawcy od pół godziny do nawet 5 godzin.

Za nieuzasadniony, w ocenie Sądu Apelacyjnego, uznać należy zarzut pominięcia przez Sąd Okręgowy okoliczności, iż oprócz pracy w kanałach remontowych w spornym okresie zatrudnienia, apelujący wykonywał również pracę spawacza, które to ustalenie winno skutkować uznaniem spornego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji ustalił, iż w ramach czynności naprawczych, posiadając do tego kwalifikacje (książeczka spawacza) wnioskodawca spawał. Jednak w żaden sposób odwołujący nie wykazał aby czynności spawania zajmowały mu dziennie nie tylko pełen wymiar czasu pracy ale aby zajmowały istotną część dnia pracy. Z materiału dowodowego zebranego przed Sądem Okręgowym wynika, iż spawanie było jedną z wielu czynności jakie wykonywał ubezpieczony podobnie jak praca na tokarce. Wskazują na to zarówno zeznania świadków J. C., J.W. jak i samego wnioskodawcy.

Tak więc praca wykonywana przez ubezpieczonego w spornym okresie nie spełniała przesłanek pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Warunek ten jest bowiem spełniony, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku stale, to jest ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach i nie wykonuje przy tym innych czynności pracowniczych nie będących pracą w takich warunkach. A wnioskodawca, poza pracą w kanałach remontowych, wykonywał szereg innych niezależnych od pracy w kanałach remontowych prac nie będących pracami w warunkach szczególnych co powoduje, iż przede wszystkim praca kwalifikowana w pkt 16 działu XIV jako praca w warunkach szczególnych nie była przez wnioskodawcę wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, a Sąd Apelacyjny w Łodzi podziela to stanowisko, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638; 21 listopada 2001r., II UKN 598/00, OSNP 2003/17/419; 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, Lex nr 494129).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zawarte w apelacji twierdzenia stanowią w istocie polemikę z prawidłowymi i nie budzącymi wątpliwości ustaleniami Sądu I instancji. Sąd Okręgowy prawidłowo – w świetle art. 232 k.p.c. - ocenił wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego, bez naruszenia granic zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Podsumowując, ubezpieczony nie wykazał, że w spornym okresie swego zatrudnienia wykonywał pracę w warunkach szczególnych, tym samym nie udowodnił 15 – letniego okresu takiej pracy i nie spełnił warunku do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji swojego wyroku.

Przewodniczący: Sędziowie: